

De Legende van Navalië:
Herauten uit de Hel

*Bitterzoet zij de wraak van Azron
en bitterscherp de smaak van het bloed waarmee zij wordt vergolden.*

– Zwartelfse inscriptie op de kling van het magische zwaard *Élmdaring*

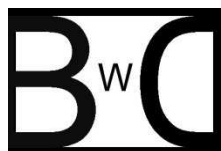
*In een ieder huist potentieel en als u dat ontwikkelt,
kunnen er soms magische dingen gebeuren.*

– Atreya de Wijze

Boudewijn Simons

DE LEGENDE VAN NAVALIË:
HERAUTEN UIT DE HEL

Tekst, illustraties en omslagontwerp: Boudewijn Simons

is een handelsmerk van B-wine Design

Eerste druk 2019

ISBN 978 94 638 6833 4

Copyright © 2019 Boudewijn Simons

Copyright © 2019 B-wine Design

www.b-winedesign.com

publish.sweek.com/boudewijnsimons

Facebook: Boudewijn Simons

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced and/or published by means of print, photocopy, microfilm or in any other manner whatsoever without the prior written permission of the publisher.

Voor Arthur, mijn zoon.
Opdat hij de stem van zijn hart moge volgen.

*We moeten bereid zijn om ons te ontdoen van
het leven dat we hebben gepland,
om zo het leven te hebben dat op ons wacht.*

– Joseph Campbell,
A Joseph Campbell Companion: Reflections on the Art of Living

Inhoud

Dankbetuiging	11
Woord vooraf	13
Proloog	15
I. Terug bij af	21
II. Geen land van melk en honing	31
III. De Onheilsheraut	43
IV. Een verontrustende ontvangst	57
V. De Wachter van het Knekelwoud	67
VI. De Poort van Snach Codar	87
VII. De Bloedput	101
VIII. De verloren havenstad van Anterië	115
IX. De Duivelskeel	129
X. De touwbrug	145
XI. De Zwarte Stad	157
XII. De Grote Elfenboom van Ilundriya	173
XIII. Morgon's meedogenloze moordmachines	183
XIV. De Gunsteling herrijst	193
Epiloog	215
Aanhangsel	221
Terminologie	235

Dankbetuiging

Hierbij wil ik graag de volgende personen bedanken voor hun hulp bij het tot stand komen van dit boek. Allereerst gaat mijn dank uit naar Scarlet Coopman voor haar waardevolle opmerkingen in haar leesverslag van mijn manuscript. Hetzelfde geldt voor Bianca Stijnen-ter Horst, die veel tijd heeft genomen om mijn manuscript door te spitten en het tijdens een lange avond uitvoerig met mij te bespreken. Ook wil ik Nicoline Paquaij bedanken voor haar enthousiasme over mijn manuscript en haar aanmoediging om het te laten uitgeven. Michiel van Herpen heeft de moeite genomen om de geschiedenis van Navalië (zie het aanhangsel) van waardevol commentaar te voorzien. Tot slot wil ik André Kabo, Diana Hermans-Dassen, Chris van Weersch en Sarah van Dee bedanken voor hun bijdragen.

Ik dank jullie allen!

Woord vooraf

Wat is het dat je gelukkig maakt? Houd daaraan vast, wat de mensen ook zeggen. Dit noem ik 'je gelukzaligheid volgen'.

– Joseph Campbell met Bill Moyers, *The Power of Myth*

Met dit verhaal heb ik een onderhoudend heldenepos willen creëren en daarmee een jeugdroom willen verwezenlijken. Het is tevens het eerste resultaat van een persoonlijke ‘heldenreis’, mijn zelfstudie naar de oorsprong en de betekenis van verhalen. Het is de spirituele zoektocht om dat innerlijke te vinden dat je in wezen bent.

Ik heb dit verhaal grotendeels geschreven in een voor mij nogal roerige periode met de nodige beproevingen. Een tijd waarin ik heb geleerd dat je het beste de stem van je hart kunt volgen. Een kostbare les in mijn zoektocht naar zingeving en zelfontdekking. Maar is jezelf – je ware Zelf – leren kennen niet ook het uiteindelijke doel van het leven?

Op een aantal uitzonderingen na berust enige verwijzing naar een historische gebeurtenis en/of naar historische figuren overigens louter op toeval en is door mij geheel onbedoeld. Het is veeleer mijn intentie om de lezer er zelf uit te laten halen wat hij of zij erin meent te zien, vanuit zijn of haar eigen ervaring en verbeeldingskracht. En verder hoop ik dat men er vooral door wordt vermaakt.

Hierna volgt allereerst een proloog met daarin de gefingeerde achtergrond van het door mij gecreëerde mini-continent Navalië in het Aardrijk, waarop het verhaal *De Legende van Navalië: Herauten uit de Hel* zich afspeelt. Achterin het boek volgt een aanhangsel met daarin de geschiedenis van Navalië en haar volkeren. De proloog en het aanhangsel zijn samen bedoeld als leidraad en om dit verhaal (en eventuele vervolgen daarop) meer geloofwaardigheid te verschaffen.

Om het verhaal echter zo onbevangen mogelijk te lezen, zou men ervoor kunnen kiezen om de proloog in zijn geheel over te slaan en gelijk te beginnen bij hoofdstuk I.

Die keuze laat ik volledig aan de lezer.

Proloog

De natuur bezit een ingewortelde neiging om evenwicht en harmonie te herstellen overal waar deze zijn verstoord. . . . De oude leringen vertellen ons dat dezelfde neiging door het hele universum op alle gebieden, zichtbare zowel als onzichtbare, werkzaam is. . . . De mens schiep het kwaad in de wereld, maar het ligt ook in zijn macht om de harmonie te herstellen.

– Nils A. Amnéus, *Life's Riddle*

I. Kosmogonie

1. De Scheppingsmythe van de Eerste Elfen

Uit de Tijdloze Leegte alom kwam het Kosmische Ei voort; zo ontstond iets uit niets.

Met een knal barste zijn schaal uiteen en gaf hij haar prijs aan de verbrokkeling van de tijd; zo ontstond geluid uit stilte.

Uit het Kosmische Ei kwam licht: Ilumnar, de Al-Ene-met-de-Duizend-Namen, was herboren. Wederom was het grote Zelf, weerspiegeld in de vorm van een persoon, een wezen in de tijd.

Ilumnar keek om zich heen en vervolgens kwamen Zijn eerste woorden: 'Dit ben Ik'; zo ontstond zelfbewustzijn.

Ilumnar was alleen en werd bang; daarom zijn wij bang om alleen te zijn.

Maar waarvoor ben Ik dan bang? dacht Ilumnar. *Er is immers niets dan Ik.* Daarop verdween Ilumnar's angst.

Ilumnar was ongelukkig; daarom zijn wij ongelukkig als wij alleen zijn. Ilumnar verlangde naar een maatje; zo ontstond begeerte.

Uit een stuk schaal schiep Ilumnar Moeder Aarde en noemde haar Ilundriya; zo ontstonden de geslachten.

Ilumnar verenigde zich met Ilundriya; zo onstond de Grote Elfenboom van Ilundriya.

Onder de Grote Elfenboom van Ilundriya, de Navel van Navalië, ontwaakten de Ilumnatari; zo ontstonden de Eerste Elfen, de Kinderen van Moeder Aarde.

De Illumnatari waren emanaties van Illumnar. Zij waren Zijn ogen en oren. Via hen nam Hij Zijn eigen Schepping waar.

De Illumnatari aanbaden en dienden Illumnar, hun Grote Lichtbrenger. In ruil voor hun deugd schonk Illumnar hen de kennis van spirituele onsterfelijkheid; en zij waren daarmee gelukkig en onverschillig tegenover de aardse verleidingen.

Illumnar wees de wijze Elfenheer Naval aan als Zijn Vertegenwoordiger op Aarde en hij werd daarmee de eerste koning van het naar hem vernoemde mini-continent Navalië; zo ontstond de adel.

Koning Naval kreeg twee zonen, waarvan de eerstgeborene, prins Nogrom, hem later zou opvolgen. Zijn jongere tweelingbroer, prins Azron, werd daardoor echter jaloers; zo ontstond afgunst.

Toen Illumnar later de Eerste Mensen in Aferiya deed ontwaken, gaf Hij Nogrom, die inmiddels zijn vader als koning was opgevolgd, de opdracht de Mensen te dienen; zo ontstond onbaatzuchtigheid.

Prins Azron was echter te trots om schepselen te dienen die in zijn ogen inferieur aan hem waren en hij weigerde voor hen te buigen; zo ontstond hoogmoed.

Prins Azron's liefde was alleen bestemd voor Illumnar. Hiermee riep hij evenwel de toorn van Illumnar over zich af en als straf werd hij door Illumnar verdreven uit het Lichtrijk en verbannen naar het Onderrijk;* zo ontstond de Hellepijn.

In zijn val nam prins Azron een aantal van zijn trouwe volgelingen met zich mee. Aangezien zij in het Onderrijk verstoken bleven van Illumnar's licht en liefde, vervormden hun lichamen en verwrongen hun geesten, die het zonlicht haatten; zo ontstonden de Zwartelfen.

Uit verdriet keerde prins Azron zich af van Illumnar en zwoer wraak; zo ontstond vergelding.

Om Illumnar te straffen voor het hartzeer dat Hij hem had aangedaan, beraamde Azron in het duister een duivels plan om de Illumnatari en de Mensen te vernietigen. Hiertoe smeedde hij heimelijk een onverwoestbaar magisch zwaard in drakenvuur en Mensenbloed, waarin hij als de Antagonist, de zelfbenoemde Heer van het Onderrijk, al zijn demonische kwaadaardigheid stak en waarmee hij het hele Aardrijk zou kunnen overheersen. Want boven alles begeerde hij aardse macht; zo ontstond heerszucht.

* Ook wel de 'Schaduwwereld', de 'Duisterwereld', het 'Duisterrijk', het 'Hellerijk' of de 'Hel' genoemd.

Echter, als reactie daarop wees Iulumnar prins Nogrom de Jongere, koning Nogrom's enige zoon, aan als de Gunsteling, de Bewaarder van het Evenwicht en de Eerste Heer van het Lichtrijk. Uiteindelijk, na jaren van nederlagen, onderdrukking en spirituele duisternis, slaagde hij er als koning Nogrom II met zijn Klingmeesters van de Orde van Twaalf in de Grote Oorlog om het Aardrijk in om de Heer van het Onderrijk te verslaan en hem te verbannen, terug naar zijn eigen sinistere domein in de Hel.

Echter, voordat hij verdween, vervloekte* de Heer van het Onderrijk de hele Mensheid; daarom zijn wij blind voor Iulumnar's licht en dus eeuwig verward en ontevreden.

Het magisch zwaard, dat *Élmdaring*** werd genoemd, was weliswaar onverwoestbaar, zelfs in de nederlaag, maar door kundige demontage van de individuele onderdelen waarvan het zwaard was gemaakt, kon het onschadelijk worden gemaakt en zijn licht worden gedoofd.

Alleen door de hereniging van alle onderdelen van het almachtige wapen zou het wederom een bedreiging kunnen vormen voor het Evenwicht in het Aardrijk. Daarom liet de Heer van het Lichtrijk alle onderdelen van het zwaard *Élmdaring* verspreiden over verschillende windstreken in de Golf van Homidiya, opdat ze nooit meer gevonden zouden worden. En elk deel werd bewaakt door een Zwaardhoeder, een trouwe afstammeling van de Orde van Twaalf, opdat het magisch zwaard nooit meer gebruikt zou worden.

Wanneer het Evenwicht in het Aardrijk opnieuw verstoord dreigt te raken door de kwade machten van de duisternis, zal de occulte Kosmische Kracht van Iulumnar een Gunsteling voortbrengen om die balans te herstellen. Deze afgezant wordt de wederbelichaamde Heer van het Lichtrijk genoemd.

Telkens wanneer het kwaad de kop opsteekt, zal een held herrijzen om het te vernietigen. Althans, zo luidt de legende – de Legende van Navalië.

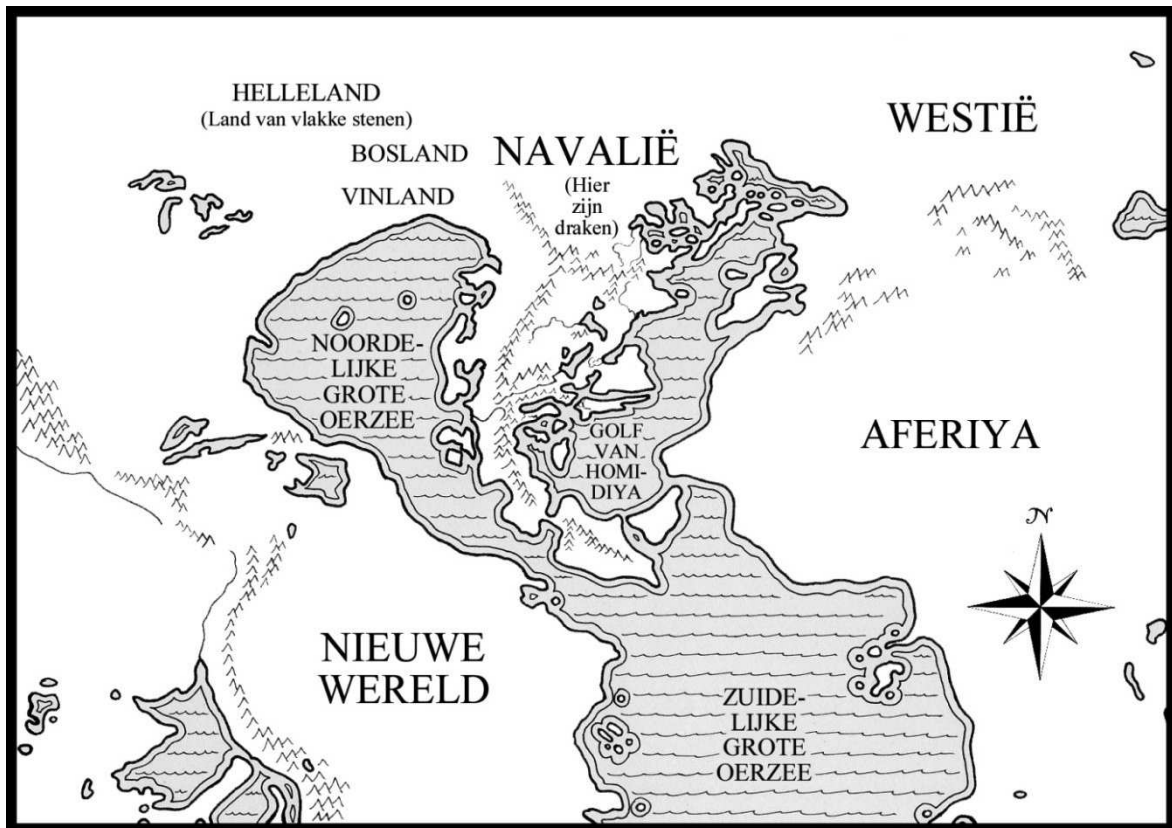
II. Geografie

1. Land- en wereldkaarten

Ten tijde van de Grote Droogte van voor de laatste ijstijd lag er voorbij de huidige Zuilen van Hercules het mini-continent Navalië.

* Azron's Vloek heet ook wel de 'Grote Illusie', 'Grote Waan' of 'Illusie van Tweeheid' (dualiteit) en hij veroorzaakt de eeuwige strijd in de hoofden van de Mensen.

** Oudelfs (oort de grote spirituele taal in Navalië) voor 'bliksemschicht'. Later werd het zwaard ook wel 'De Hamer voor de Draken', 'Draken-hamer' of 'Drakenveller' genoemd.

Afbeelding 1 – Kaart van Navalië in het Aardrijk.

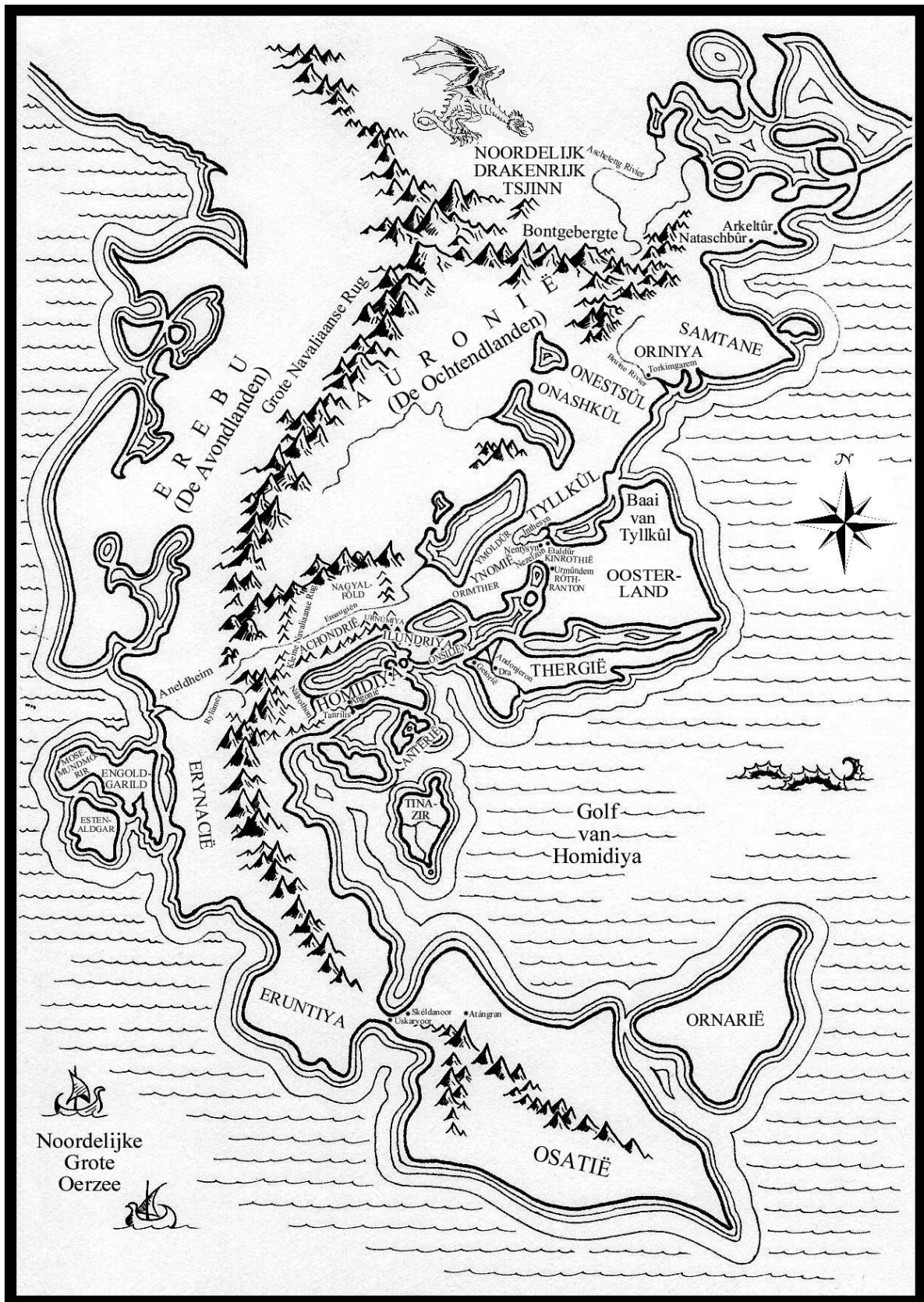
In het Tijdperk van Beproeving grensden daar drie koninkrijken aan elkaar: Ilundriya, Achondrië en Homidiya.

De oude Woudelfenkoning, Gantoriëm de Grote van Ilundriya, was wijs en rechtvaardig.

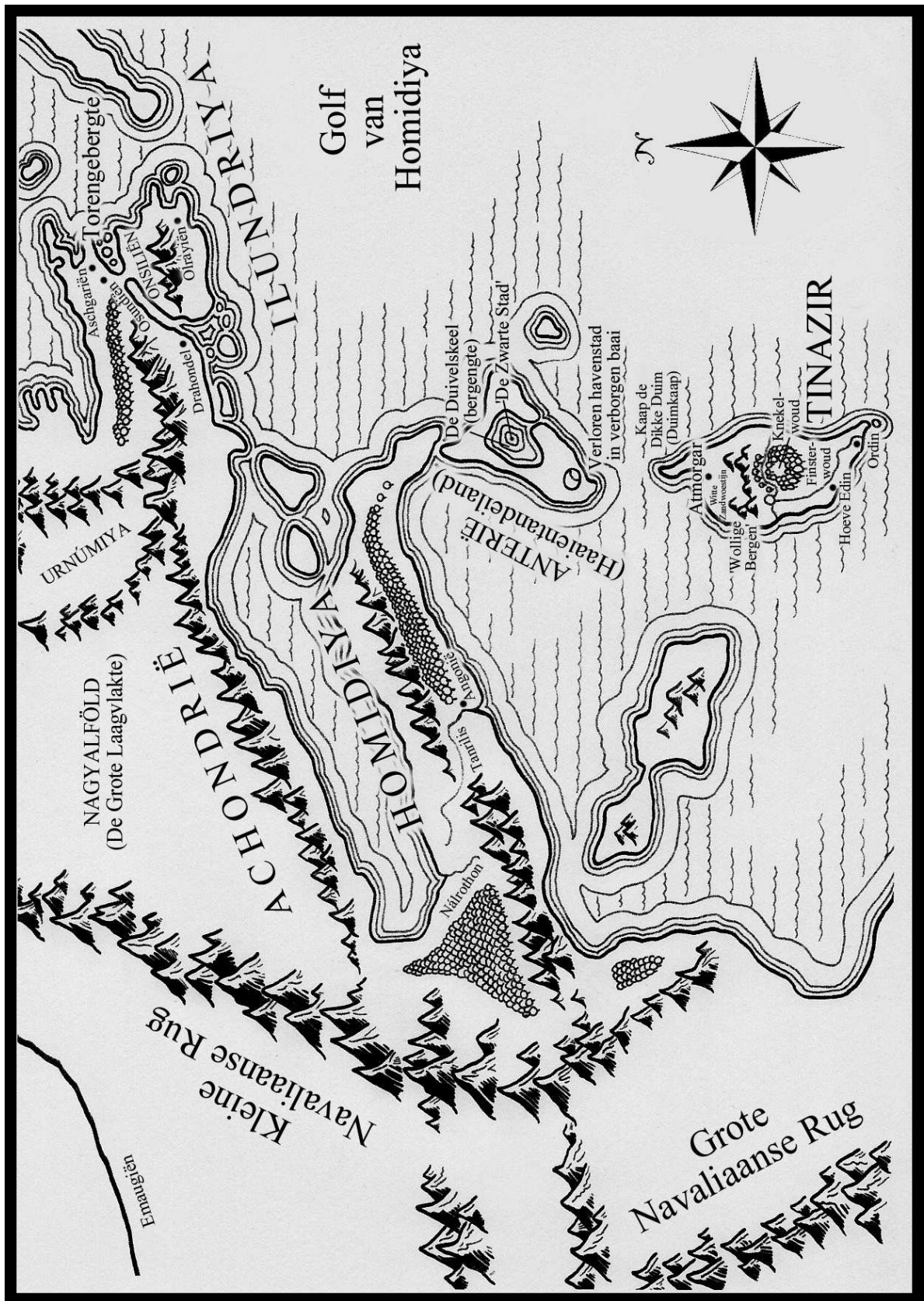
Diens bondgenoot, Eóldahin Hoorn III, de koning van de Dwergeren van Achondrië, was rijk en welvarend.

Maar Morgon-Kara, de wrede koning van het Angonische Mensenrijk Homidiya, was vreselijk jaloers en uiterst ambitieus. Zijn machtige leger, dat beraamde om alle drie de rijken te overheersen, stak onder het bevel van de grimmige Zwarte Oogster, de Heer der Zeven Slachters, de grens over en viel allereerst het Dwergerijk binnen. Het kasteel van de Dwergerenkoning viel daarop spoedig.

Maar de troonopvolger overleefde en verdween uit het kasteel. En niemand kon bevroeden dat zijn pad zich weldra zou kruisen met dat van een wel heel bijzondere jongeling...

Afbeelding 2 – Kaart van Navalië.

Afbeelding 3 – Kaart van de drie Navaliaanse koninkrijken
 Ilundriya, Achondrië en Homidiya.

I. Terug bij af

De mens tracht en God lacht.

– Jiddisch spreekwoord

‘**R**oeien, kerels! Roeien, als jullie leven je lief is! Er is erger kwaad in deze wereld dan een leven in slavernij!’

De Aranya was een klein, stevig schip. De bemanning ervan bestond uit tweeënzeventig man aan de roeiriemen, acht man aan de zeilen, zes bewakers met zwepen, een trommelslager om het roeitempo aan te duiden en de scheepskapitein aan het lange roer. Het koerste naar het westen toen het in de late ochtend plotseling werd onderschept door een reusachtig oorlogsschip. En tot overmaat van ramp was het ineens windstil geworden. Ook was er geen wolkje meer aan de lucht te zien, de temperatuur was ras gedaald en vreemd genoeg was het rauwe gekrijs van zeemeeuwen al een tijdlang verstomd. Het waren allemaal duistere voortekens, als was er een of andere boze macht aan het werk. En dat terwijl het onheilspellende oorlogsschip met schrikbarende snelheid steeds dichterbij kwam.

Het is alsof er hekserij in het spel is! dacht de baardige kapitein wanhopig, terwijl hij machteloos toekeek hoe het kolossale schip steeds groter en groter opdoemde. Hij was een forse, oudere kerel – een stoere zongebroonde zeeman met een witte hoofdband, gouden oorbellen in en gehuld in een groene tuniek boven lederen laarzen. Voor een kort moment, echt heel even, had hij echter nog een sprankje hoop dat er een miniscule kans was om aan die gruwelijke verschrikking te kunnen ontsnappen. Het was evenwel louter ijdele hoop, zoals reeds spoedig zou blijken.

De kleine galei was nog slechts een halve zeemijl van de dichtstbijzijnde kust verwijderd, maar zelfs een zwakhoofdige landrot begreep dat zij niet kon winnen van de enorme viermaster die haar achtervolgde.

Nog een halve zeemijl. En toch zo ver weg.

Doem! Doem! Doem! Doem!

De trommel dreunde, de zwepen knalden, de riemen sloegen en de meeste mannen schreeuwden en kreunden.

De eerste fluitende wolk ranke pijlen, afgeschoten vanaf het indrukwekkende zeilschip, vloog dicht als de regen vlak achter *De Aranya* in de bleek schitterende zee. Hoewel het aanvallende oorlogsschip over diverse imposante, gietijzeren kanonnen beschikte, zette zijn bemanning deze vreemd genoeg niet in. Blijkbaar verkoos die bemanning *De Aranya* te sparen boven haar tot zinken te brengen, althans voorlopig.

Doem! Doem! Doem! Doem!

‘*Roei toch door, kerels!*’ schreeuwde de doodsbanige kapitein ten einde raad, terwijl zijn eerste bemanningslid sneuvelde – een lange, zwartgevederde pijl doorboorde zijn keel.

‘Bij *Ilumnar*, we gaan naar de haaien!’ zei een van de galeislaven tegen zijn naaste collega op dezelfde ruwe houten roeibank, die smerig was van het vuil. Met een kleine sleutel – die hij kort tevoren tijdens alle rumoer listig had weten te ontfutselen van een van hun opzichters en enige tijd in zijn mond had verstopt – ontdeed hij zich vlug en behendig van zijn zware enkelboeien, en in de wilde chaos en verwarring verliet hij via het gangboord haastig zijn plek.

‘Gosjemikkie!’ Zijn kleine, bevende metgezel aarzelde daarop geen moment; ook hij ontdeed zich snel van zijn boeien en vervolgens rende hij zijn kompaan in blinde paniek achterna. Op een wit linnen lendendoek na waren ze beiden zo naakt als op de dag dat ze geboren werden.

‘Vervloekt!’ zei een mysterieuze, in een mosgroene mantel met kap gehulde vrouwelijke gedaante vanuit de grijze schimmen in de hoge achterstevan van de galei. De ver over haar hoofd getrokken kap hulde haar gelaat in schaduw. Wanhopig wierp ze even zwierig als impulsief iets glimmends op de kostbare inhoud van een openstaande houten schatkist. In haar fel lichtblauwe ogen waren zowel angst als verbazing te lezen.

Doem! Doem! Doem! –

En toen zweeg ineens de trom, want ook de trommelslager sneuvelde door een pijl door zijn keel.

De kapitein kon het houten zeilschip – hoog, groot en dreigend – nu goed zien, messcherp afgetekend tegen het glinsterende blauw van hemel en water. Het was zwart als ebbenhout en zelfs de linnen zeilen ervan waren pikzwart geverfd. Het voer onder een zwarte vlag met daarop een onheilspellend symbool, dat bestond uit een witte cirkel met daarin twee aan elkaar gespiegelde, zwarte sikkels. En toen het zijn kleine prooi eenmaal langs zij kwam, kon hij de zwaar geharnaste en zwaarbewapende soldaten van de wrede koning Morgon-Kara van het Mensenrijk Homidiya op het scheepsdek zien staan.

En daar, op het hoge achterschip, boven de scherpe hellebaarden en metalen schilden van de soldaten uittorend, stond een sinistere gestalte, wiens donkere verschijning scherp afstak tegen de glimmende, metaalkleurige gedaanten om hem heen: een reusachtige, geharnaste krijger met een enorme, zwarte mantel en een matglanzende, gehoornde gevechtshelm. Het ondoorgroendelijk vizier daarvan bedekte zijn gezicht volledig met koud staal, afgezien van de twee omineuze gaten erin voor zijn ogen en een uitsparing voor zijn neus, mond en kin, die alle met glinsterende maliën van staal waren bedekt. Het was de Zwarte Oogster, zonder twijfel. De Oogster van Morgon, bijgenaamd ‘de Grimmige Heraut’!

Op datzelfde moment stortten de tientallen Homidiyaanse krijgers zich met donderend geweld op de haastig bewapende zeelui en hun arme roeiers... om aan hun meedogenloze slachtpartij te beginnen!

Pandemonium.

Aan weerszijden vielen er talrijke doden en gewonden. De wanhopige schepelingen van *De Aranya* vochten dapper en fel, maar al snel kregen de ruimschoots in de meerderheid zijnde soldaten van Morgon de overhand.

Toen het merendeel van de opvarenden van *De Aranya* uiteindelijk was geveld, stapte de imposante Oogster met zware pas aan boord van de galei. Plots greep hij de ontwapende kapitein met zijn grote, gepantserde linkerhand wreed bij de keel, lichtte hem met gemak van het bloedbevlekte dek en vroeg hem in het *Túngumal*, de oude Navaliaanse *Voertaal*: ‘Waar is het?’

De arme kapitein kon door de koude, stalen wurggreep van de gehoornde reus echter amper ademen, laat staan spreken. Terwijl zijn ogen uitpuilden, verstijfden zijn beenderen en klauwden zijn eigen knuisten naarstig in verzet naar de wurgende hand – tevergeefs. ‘Heer, ik... ik weet niet... w-wat u bedoelt...’ Het klonk echter niet meer dan als een verstikt gefluister en door het afknijpen van de toevoer van zuurstofrijk bloed naar zijn hersenen, begon zijn zicht inmiddels behoorlijk te vertroebelen.

Daarop liet de Oogster zijn genadeloze greep ietwat verslappen, waardoor de kapitein eindelijk weer wat naar lucht kon happen.

‘Ik ga mijn woorden niet herhalen,’ sprak de grote, gemaliede krijger dreigend en snuivend van afkeer, terwijl hij zijn linkerarm volledig uitstreekte, zodat de afstand tussen hem en de oude zeeman groter werd. Zijn bevelende zweepstem was koud en diep, en zij overstemde zelfs de doordringende pijnkretten van de gewonde en stervende mannen die hen omringden. Intussen bewoog zijn gepantserde rechterhand zich langzaam naar zijn lederen wapengordel.

‘W-wij zijn slechts... eerlijke handelslui, onderweg naar –’

Echter, nog voordat de kapitein zijn zin had kunnen afmaken, had de Oogster in een flits het hoofd van de arme man met één houw van zijn korte strijdbijl van diens romp afgeslagen. Voortgestuwd door een spuitstraal bloed sprong het hoofd van zijn schouders af en rolde doelloos over het ruwe houten dek, en toen de Oogster zijn prooi losliet, zakte het levenloze lichaam van de kapitein met een doffe plof ineen. Diens bloed vermengde zich vlot met dat van de andere slachtoffers op het dek.

De Oogster had immers geen geduld met leugenaars.

‘Doorzoek de lading,’ beval de grote krijger zijn ondergeschikten, terwijl hij nonchalant zijn strijdbijl schoonveegde en opborg in zijn wapengordel. ‘Het moet hier ergens zijn. En doodt alle overlevenden op de jonge Elfenvrouw na. Ik voel haar aanwezigheid.’

In de tussentijd waren de twee ontsnapte galeislaven het achterschip van *De Aranya* ingevlucht. Tot hun grote verwondering troffen ze daar de enorme schatkist aan, die uitpuilde van het goud en de juwelen die kennelijk tevoren waren buitgemaakt. Deze representeerden zo’n reusachtige rijkdom dat hun hoofden ervan tolden.

‘Had ik dát eerder geweten,’ zei de langste van de twee, een slanke, goudharige man van in de dertig. Maar vooraleer hij zijn zin kon afmaken, werd hij overstemd door een hels kabaal. Op het bovendek van de galei krioelde het nu van de grote, glimmende figuren en sommigen daarvan kwamen de houten treden af naar beneden, naar het achterschip. ‘Vlug, Zwoggel. We moeten ervandoor!’ Hij wurmde zich door een nauwe patrijspoort aan de achterkant van de galei en sprong met een luide plons pardoos in zee.

Zwoggel aarzelde. Had zijn kompaan het immers zo-even niet over haaien gehad?

‘S-spring dan, jij k-kleine D-Dwergendwaas!’ Rond deze tijd van het jaar was het zeewater nog erg koud en het benam hem de adem. ‘Z-ze hebben ons n-nog niet ontdekt en als we s-snel zijn, k-kunnen we de k-kust halen en dan z-zijn we v-veilig! W-waar wacht je nog op?’

Een gierende kruisboogpijl die zich plots in de houten balk vlak naast het angstige gezicht van de jonge *Dwerg* boorde, nam daarop elke twijfel bij hem weg. Vluchtig keek hij naar de schatkist, greep het eerste glimmende voorwerp dat hij erin zag liggen beet, ademde een keer diep in en uit, en stopte het toen spontaan in zijn mond. Vervolgens sprong hij zijn kompaan met enig pijnlijk wringen door de patrijspoort achterna en samen zwommen ze snel in de richting van de kust. (Wat op zich bijzonder was, want gelukkig voor hen waren ze twee van de weinigen die zich in die tijd al de edele kunst van het zwemmen hadden eigen gemaakt – althans wat voor ‘eigen maken’ moest doorgaan, want wellicht was dat daarvoor net wat te veel eer.)

Een aantal soldaten had hen echter opgemerkt en begon driftig met zijn snerpande kruisbogen op hen te schieten.

‘Laat ze maar gaan,’ zei hun commandant, terwijl hij traag een afwijzend gebaar met zijn rechterhand maakte. ‘Ze halen de kust immers toch nooit. Als ze onderweg al niet onderkoeld raken, vreten de haaien hen wel op.’

Intussen hadden enkele andere soldaten de mysterieuze vrouw in het achterschip van de galei ontdekt. Ze bood weinig verzet en na een korte overheersing brachten ze haar naar hun grimmige meester op het bovendek van die galei. Terwijl de soldaten aldaar voor de Oogster salueerden, nam de slanke vrouw met een sierlijke gratie de mosgroene mantelkap van haar hoofd af en het felle zonlicht viel op haar adellijke hoofd. Aan haar spitse oren te zien, was ze een jonge Elfenvrouw met lange, goudgele haren – op traditionele wijze in een vlecht kunstig om haar hoofd gedrapeerd –, die als een verblindende kroon in de zon schitterden en daarbij alle aardse goud overtroffen. Ondanks haar opvallend fijnbesneden gelaat was nog het meest in het oog springende aan haar haar olijkleurige huid, die verraadde dat ze tot het exotische en trotse ras van de Woudelfen behoorde. Het was prinses Andara, dochter van Gantoriëm de Grote, de oude koning van het Woudelfenrijk *Ilundriya* – dat eens de trotse Navel van *Navalië* was geweest, maar dat nu nog slechts dienstdeed als een betrekkelijk schamel oord van verbanning. Qua uiterlijk leek ze niet veel ouder dan zo’n achttien lentes jong te zijn, maar het licht in haar peilloze blik verried een eeuwenoude wijsheid. De angst en verbazing in haar heldere ogen hadden inmiddels plaatsgemaakt voor louter boosheid en minachting.

‘Heer, we hebben haar zojuist van kop tot teen onderzocht,’ zei een van de haar omringende soldaten, breed grijnzend, ‘maar we hebben het helaas niet kunnen vinden.’

‘Heer Oogster, vanwaar de eer van uw bezoek?’ vroeg de jonge Elfenvrouw ietwat sarcastisch.

‘Doet u maar niet zo onschuldig,’ zei de Oogster. ‘Waar is het?’

‘Ik weet niet waarover u het hebt,’ gaf ze koeltjes ten antwoord.

‘Dat weet u verduiveld goed! U bent een vrijbuiters en u en uw bemanning hebben zeer recentelijk een van onze vrachtgaleien beroofd van haar lading. Wat wij zoeken zat daarbij. Ik waarschuw u, mijn geduld begint spoedig op te raken.’

‘Maar wij zijn helemaal geen vrijbuiters,’ repliceerde de vrouw nu bitsig en ze beet op haar lippen om haar zelfbeheersing te bewaren. ‘Wij zijn kapers en we handelen in opdracht van stadhouder Yszroc van de havenstad van Anterië. Hij gaf ons het recht om –’

‘Als dit werkelijk een kaperschip is,’ zei de Oogster, ‘waar is dan jullie kaperbrief?’

‘Eh...’

‘Dat dacht ik al. En maakt u zich maar vooral geen illusies, want zowel met stadhouder Yszroc als ook met uw oude vader in Ilundriya zullen we weldra afrekenen, maar daar zult u geen stokje meer voor kunnen steken. U bent immers slechts een ordinaire pirate – en dieven moeten worden terechtgesteld. Neem haar mee tot er nadere bevelen volgen!’

Voor ze verder nog iets kon stamelen, namen de soldaten haar mee naar het duistere vooronder van hun inktzwarte zeilschip.

Aandachtig keek de Oogster haar na toen de commandant ras naar hem toeliep en zich naast hem voegde.

‘Alle macht aan Morgon!’ zei de commandant, terwijl hij zijn hielen tegen elkaar klakte. Hij zweeg even toen hij de kille blik van zijn superieur onderzoekend over zijn gezicht voelde glijden, en, overmand door een bijgelovig ontzag, voegde er toen ietwat aarzelend aan toe: ‘Heer, we hebben het niet aan boord van deze galei kunnen vinden. Wel hebben we gezien dat twee van haar bemanningsleden zwemmend zijn ontsnapt, maar ik denk niet dat –’

‘Zend er onmiddellijk een patrouille achteraan,’ beval de Oogster. ‘Vermoedelijk hebben ze datgene wat we zoeken meegenomen. Als je ze op het spoor bent, moet je me gelijk waarschuwen. Dan zal ik ze persoonlijk ondervragen. Dit keer krijgen we het te pakken, ik voel het. Vang ze levend!’

‘Tot uw orders, heer.’ De commandant knikte. Hij liet het wel uit zijn hoofd om zijn meerdere tegen te spreken, zeker nu ze vooralsnog gefaald leken te hebben in hun missie. Prompt gebaarde hij zijn mannen in te rukken en haastte hij zich hen achterna.

Tegen alle verwachtingen in – en niet in de laatste plaats die van henzelf – hadden de twee gevluchte slaven inmiddels eindelijk het brede zandstrand van het eiland Tinazir bereikt en hun druipende, halfnaakte en tot op het bot verkleumde lichamen wankelend uit de glinsterende zee gehesen. Het leek wel of ze uren hadden gezwommen, althans zo voelden ze zich, en hun pijnlijke ledematen waren zwaar van de inspanning. De beide kompanen hadden evenwel geen enkel benul van waar ze nu waren. En eigenlijk beschouwden ze elkaar ook helemaal niet als vrienden; het was meer dat ze voortdurend tot elkaar leken te zijn veroordeeld. Als een soort verstandshuwelijk dat voor beide partijen sporadisch een materieel voordeel opleverde, zo ervoeren ze beiden hun ‘vriendschap’. Wel waren zij het er samen over eens dat ze nu meer dan genoeg hadden geproefd van de ketenen en de zweep die een galeislaaf dagelijks te verduren kreeg.